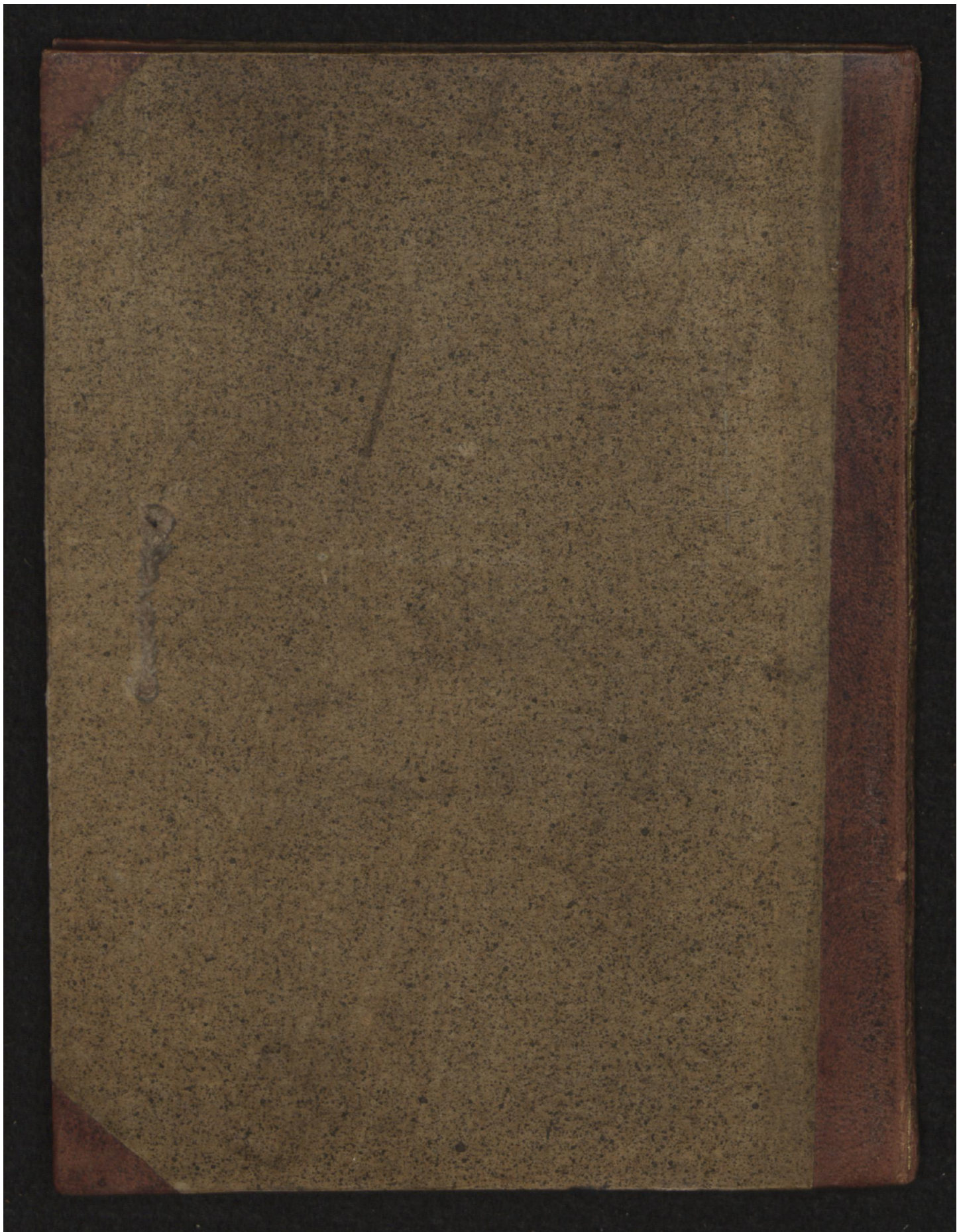
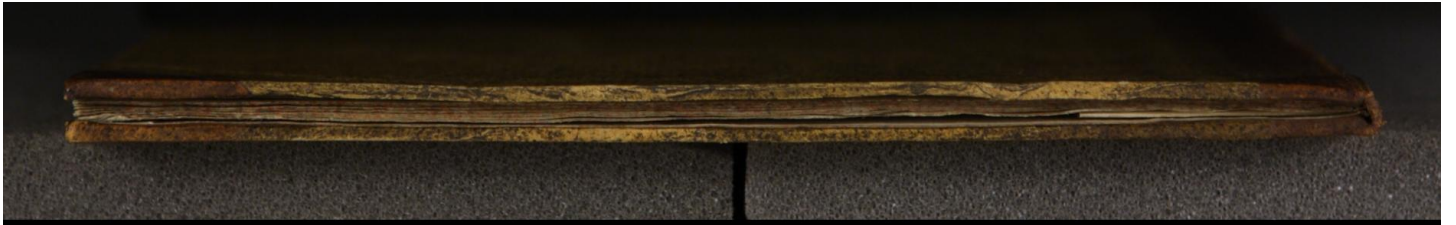

Early European Books, Copyright © 2009 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Royal Library, Copenhagen.
Hielmst. 1226 4° (LN 608)

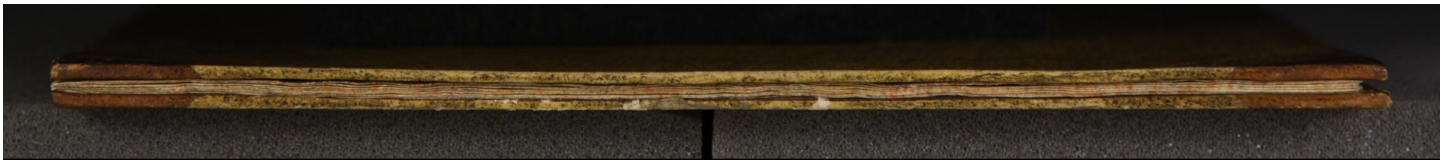

Early European Books, Copyright © 2009 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Royal Library, Copenhagen.
Hielmst. 1226 4° (LN 608)

Early European Books, Copyright © 2009 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Royal Library, Copenhagen.
Hielmst. 1226 4° (LN 608)

Early European Books, Copyright © 2009 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of the Royal Library, Copenhagen.
Hielmst. 1226 4° (LN 608)

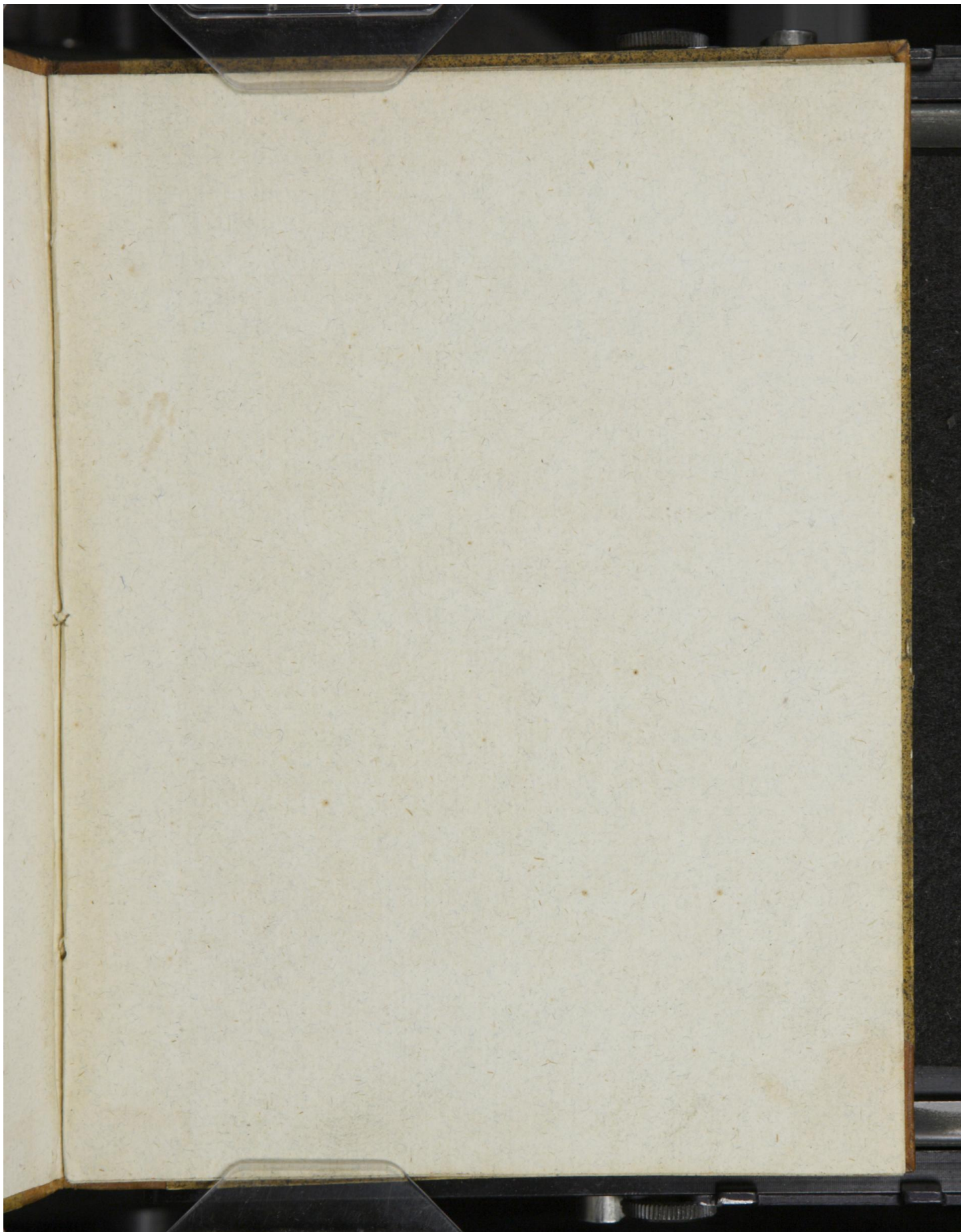
DA BOX

N° 1226.

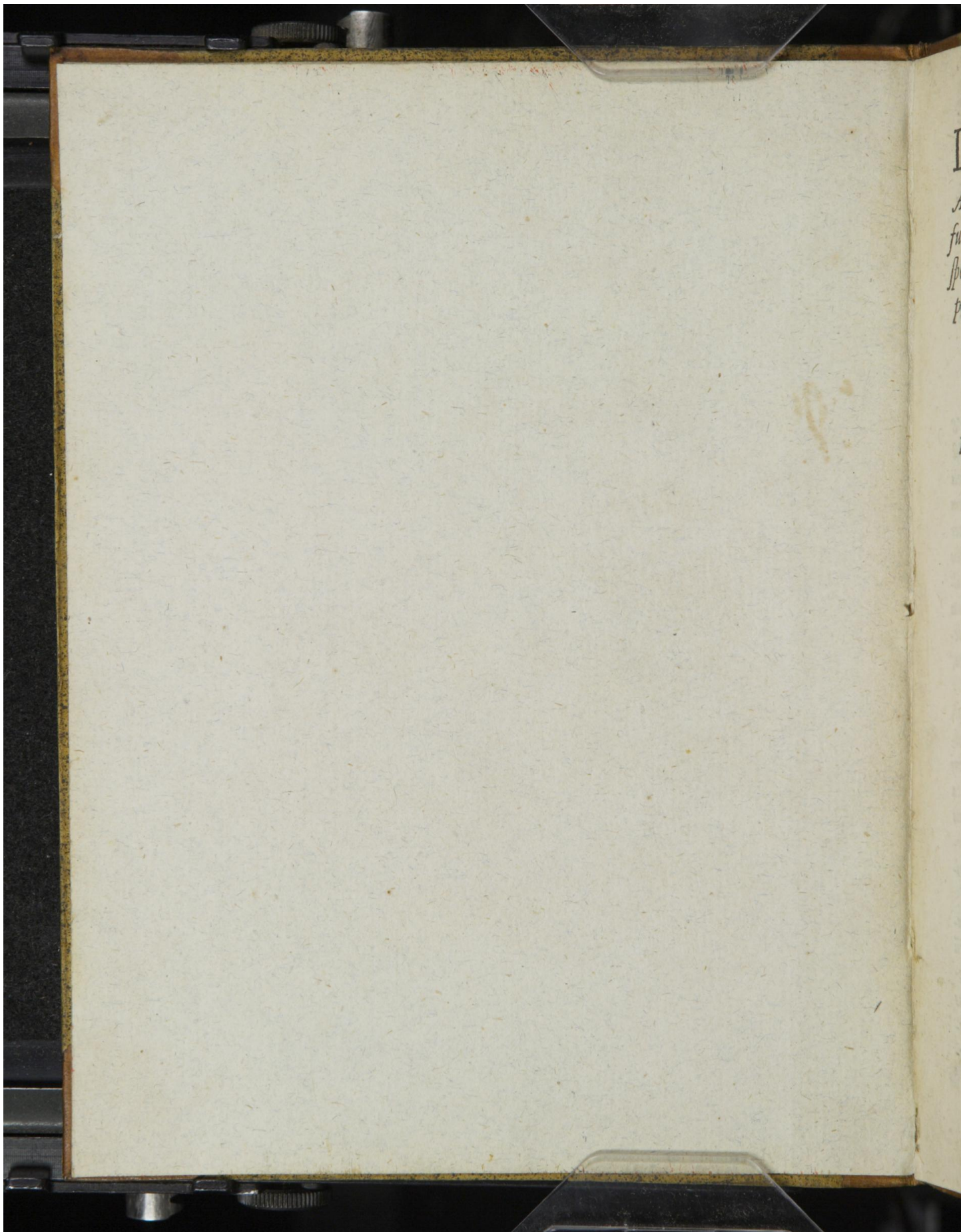

= L. N. 608

M

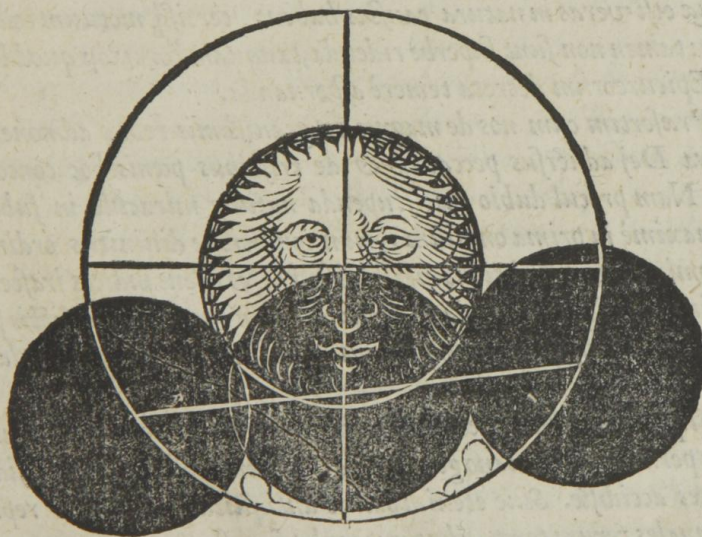
I
A
fu
B
P

ÆGLOGA
DE ECLIPSI SOLARI

ANNO 1574. MENSE NOVEMBRI
futura, & tempore plenilunij ecliptici Anno 1573. con-
specti, Succularum ortu obiter descripto, breuiq; Melibæi
pastoris querela, qui de funesta sui gregis clade conque-
rens, defectus luminarium in cælo præuia esse sig-
na filij Deij ad iudicium venturi, in-
terpretatur.

HVIC ADDITA EST PRECATIO AD DEVM,
pro conseruatione elementaris regionis tempore propositi
Solis deliquij.

Autore
PETRO IACOBO
FLEMLOSSIO.

HAFNIÆ,
Impressit Laurentius Benedictj.
1574.

ANTIQUÆ NOBILITATIS SPLENDORE, DOCTRINÆ & virtutibus Iuuenij Præclaro, Tychoni Brahe Otthoniæ di, Domino de Knudsdorp, Mecænatæ ac Domino suo, in primis obseruando.

Petrus Iacobus Flemloßius
S. D.

PLINIUS LUMINARIUM DEFECTVS in miraculorum numerum referendos esse rectè censuit. Est enim maxima admiratione dignum, splendidissima cœli lumina in caliginem obscuris coloribus densam, atq; speciem horrendis offuscata tenebris subito, & aliquando præter multorum hominum opinionem terribiliter transformari. Cum amabilis diurnæ lucis splendor odiosa confunditur vmbriferæ noctis obscuritate, illustriq; nocturnarum operarum regina seruilem obscuræ ancillæ habitum induit. Quæ etsi veras in natura causas habent, certisq; motuum cœli legibus fiunt: tamen non sunt superbè ridenda, tanquam ἀσχημον quoddam, aut iuxta Epicureorum decreta temerè aspernanda.

Præsertim cum nos de magnis & grauissimis rebus admoneant, nempe de ira Dej aduersus peccatum & de tristibus pœnis hoc concomitantibus. Nam procul dubio hæc stupenda naturæ miracula in sublimi cœlo ideo maximè in prima omnium rerum conditione diuinitus ordinata sunt, atq; hominum conspectui manifestè obiecta: vt essent indices irascentis Dej, ac minantis digna supplicia his, qui securè in enormibus delictis perseuerant: præuiq; signa tristium, quas peccando attrahimus, calamitatum.

Siquidem omnium ætatum historiae euidenter testantur, variarum rerum perniciosas humano generi clades, statim post huiusmodi sideris obscuraciones accidisse. Siue etenim omnes antiquitatis historias repetemus, siue annales rerum temporibus nuper elapsis gestarum, quarum recens adhuc memoria in multorum hominum animis viget, euoluemus: comper-

periemus certè bellicos tumultus, regnorum & bonarum legum mutatio-
nes, sæuissimasq; pestilentias semper tanquam indiuiduos comites, aut
nullo aut exiguo tempore interiecto, secutas esse Solis & Lunæ deliquia:
ut illa mala penitus denuntiari à cœli vultu tristi, ac veluti mortalium
vicem dolente, viderentur.

Illam namque Solis defectio, cuius (antea à Thalete Milesio rectè
prædicta) conspectio Lydis & Medis tantum iniecit timorem, ut à pug-
nando desisterent, cum anno mundi 3382. sublatis signis æquo utrinq;
marte de summa rerum, ut inquit Herodotus, decertarent, mutandam esse
monarchiam primam indicauit cœlitus: quam breui post tempore, Cyrus
auo suo Astyage Medorum imperatore, atq; Cræso Lydia rege, non absq;
cruento bello captis, à Medis ad Persas transtulit.

Eam verò, quæ anno mundi 3539. ante Christum natum annis
423. à Pericle eiusq; exercitu, quem in Peloponesum contra Athenien-
sum hostes ducturus erat, ipso meridie conspecta est, tantis inuoluto Sole
tenebris, ut etiam sidera cœlo adhærentia interdum viderentur, sicut scri-
bit Thucydides, secuta est pestilentia vsq; ad eò indomito grassans veneno in
Græcia: ut non tantum medicamentis vlla ratione non cederet, sed & ho-
rum viribus pertinaci virulentia fractis, pedes, brachia capita q; ipsa vio-
lenti corrupta putredine, à reliquo corpore non paucis egrotantibus crude-
liter auelleret: furoribus præterea & mentis alienatione multos in puteos
præcipites ageret, memoriamque iis, qui aliquam pristina valetudinis
partem recuperarunt, deleteret. His etiam temporibus præcipuorum Græ-
ciæ magnatum animi disidiis distrahebantur: unde diuturnum, funestum
atq; toti Græciæ admodum exitiale bellum exarsit. In quo quot incendia,
direptiones, vastitates, clarissimorum virorum acerbissimas mortes, miser-
rimasq; urbium deditiones Græci sint experti, dictu facile non est.

Iam verò, si quis nostrum seculum examinet, videbit sanè eclip-
sin diurnam, quæ in annum 1502. Christi saluatoris nostri incidit, non
frustrà plurimis Europæ nationibus calamitates omnis generis minatam
fuisse. Nam duos eam subsequentes annos bellis, seditionum commotioni-
bus, illustrissimorum principum morte, aliisq; huiusmodi exitiosis morta-
lium cœtui ærumnis celebres reddidit. Reliquarum autè offuscationum, quæ
nostra ætate Soli & Lunæ contigerunt, nulla hoc loco mentione opus esse ar-
bitror. Quandoquidem prouecta ætatis neminem esse existimo, qui non
recordetur præcipuas mutationes atq; clades, quæ in toto ferè terrarum orbe
proximis annis audita vel visa sunt, eclipsibus esse priusquam acciderunt,

indicatas. Cum illi qui nondum adoleuerunt, fateantur deliquia, vnum Solis in signo humano, quadrato Martis radio oppugnatum &c: alterum in postremis sagittarij stellati partibus, anno post Christum natum supra millesimum, quingentesimum & sexagesimum tertio, Præcucurrisse pestiferam illam luem, quæ per vniuersum penè habitabilem mundum serpsit, tanquam nuntiantia hanc breui cum aliis malis subsecuturam.

Cum igitur tam veterum, quàm nostri temporis historiae testentur, eclipses non esse vana terriculamenta, sed veros potius nuntios multorum malorum, quibus propter multiplicia peccata iuste affligimur: consultum est, vt eas studiose inuestigemus, obseruemus, atq; haud sine pio pauore aspiciamus: vt hisce minacibus cœli prodigijs admoniti, veram agamus pœnitentiam, diuinamq; imploremus opem: vt Deus impendentes pœnas per illa significatas, propter filium suum tollere, aut saltem mitigare pro sua bona voluntate velit. Posse enim cœlestia fata à Deo mitigari, auerti & tolli ad pias preces, modò diuinæ gloriæ, incolumitati atq; saluti priorū id contrariū non fuerit, nemo qui Christo nomē dedit, dubitare debet.

Quarè cum hæc ita sint, & 13. die Nouembris labentis huius anni Luna subiens inter aspectum nostrū & solare corpus, in occiduo cardine, magnam eius radiorum partem, quos aliàs à Sole acceptos, in subiecta quatuor elementa deferre solet, sursum in cœlum regestura sit: vnde fiet, vt terribili caligine multos terrarum tractus inuoluat, prodigiosam cœli faciē iisdem ostendens: neque quisquam, quod ego sciam, de hoc nouilunio ecliptico quicquam, præter ipsius tempus, publicauerit: eius summam breuiter complexus sum bucolico carmine: quod cum humi serpat, magnam orationis maiestatem non requirit. Vt autem id conuenienter fieret, ipsi Solis eclipsi præmissi tempus plenilunij defectiui anno salutiferi partus 1573. visi, Hyadum ortu obiter indicatū, atq; breuem Melibœi pastoris querelam, qui cruentam sui gregis stragem deslens, prodigia quæ in cœlo hominibus ostenduntur, signa esse Iesu Christi sublimi tremendaq; maiestate ornatum aduentum præcurrentia, dicit.

Et cum inferior globus, nempe elementa & ea, quæ in his vitæ suæ feliciter conseruandæ habitationes inuenerunt, deficiente, aut saltem impedito stellarum viuifico lumine, detrimentum capere soleant, nisi diuinitus conseruentur: precatationem ad Deum, pro conseruatione elementaris naturæ tempore propositi Solis defectus, Eglogæ huic subiunxi.

Quia autem nobilissime Heros, omnibus seculis, quorum quidem annales ad nos peruenerunt, hætenus vsitatum est, eos qui aliquid edituri

edituri essent, id non nisi patrono & mecenati cuidam dedicatum, in publicum mittere: nolui ego has meas pagellas absq; defensoris nomine prelo committere. Ne receptæ consuetudini diu multumq; ab omnibus rectè iudicantibus approbatæ, temerè repugnare, laudabilesq; & honestos mores contumaciter detrectare, viderer.

Deliberanti verò mihi à quo potissimum iisdem his chartulis conueniens patrociniū peterem: tu solus iudex & patronus rogandus videbaris. Cum enim in hac consultatione versarer, ei supplicandum esse ratio suadebat: cuius doctrina, iudicio atq; defensione uterer. Tuam autem doctrinam tam excellentem esse, vt non modo meos in studiis literarum conatus omnibus modis sufficienter iuuare, verum etiam doctissimos quosq; laudabiliter erudire possit: præclara testantur monumenta è viuido tuo nata ingenio, eximia certè plena eruditionis: quorum partim domi tuæ adhuc seruantur, partim verò vtiliter multorum manibus teruntur: numerosaq; illa studiosa iuuentutis, ac optimorum virorum omni disciplinarum genere instructissimorum corona, qua te docentem quotidie magna cum admiratione, atq; studiorum suorum profectu, audit.

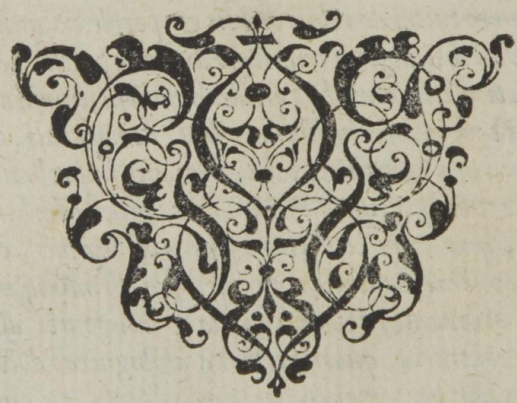
Iudiciū verò tuum de rebus dubiis & perplexis, quàm sit acre, seuerum & graue, vt à mei ingenij tenuitate dici non potest, ita neque hic locus requirit: præsertim, cum omnibus eruditis notū sit, quanta iudicij dextertate versatus sis tam in inferioribus artibus, re naturali, & vtraq; medicina, cum aliquid præ cæteris approbandum, aut improbandum esset, quàm in sublimiori illa vereq; diuina Philosophia, quæ Mathematica dicitur: vbi omnia illa, quæ cum cælestium motuum legibus, obseruationibus, phænomenis, magistratq; experientia consentire, firmumq; in natura habere fundamentum, videbantur: comprobanda & diligenter asseruanda, reliqua verò & his contraria, quorū perplexa ambiguitas doctorum hominum iudicia hætenus non parum exercuit, improbanda & abiicienda acriter censuisti. Meis igitur, quas ob tenuitatem suam, vix ausim nominare, pagellis limam sine negotio addideris. Quas etiam tuo patrociniū ab improborum calumniis tutas facile efficias: qui totam de cælo eiusq; effectibus doctrinam supina negligentia atq; cyclopica barbarie multis in locis penè oppressam, pristinae suæ dignitati verè heroicis, quæ in te permulta elucet, virtutibus stimulatus, nomini tuo immortalitatem conciliando, egregiè restituis.

Te proinde nobilissime Heros, ea qua debeo animi subiectione & reuerentiâ oro & obsecro, ne hanc dedicationem prorsus asperneris, sed

eam pro singulari tua humanitate ac benevolentia, in meliorem partem accipiens, has pagellas, æquo de ipsis facto iudicio, tua tutela aduersus iniquos calumniatores munitas, in publicum prodire: meq̄, cum studiis meis, tuum esse clientem, benignè patiaris. Quod te facturum spero, potissimè, cum tua ipsius egregia virtus hoc mihi polliceatur, Deoq̄ ipsi rem gratam ea ratione, tibi verò honorificam præstiteris. Vale anima & corpore integer. Hafniæ 16. calendæ

Novemb. Anno

1574.

MOE.

MOERIS ET MELIBŒVS.

Oscida nocturnas aurora fugauerat umbras,
Ac nitidus radiis Titan lustrauerat orbem,
Lampadis & solito maiores sparserat ignes.
Fortè iacens gelido Mæris requieuit in antro,

Mons quâ Siertzlofius turritæ prominet vrbi,

Olim quem latè celebrarunt martia castra

Principis, à Christo cepit qui nomen & omen.

Lumine vbi terram perfundunt astra benigno.

Vnde virent plantæ pecori gratissima dona.

Nam Cytisus florens hîc prouenit inter hibiscos,

Surgit & in mediis humilis saliuca frutetis,

Sensim vere nouo salicum nemus omne virefcit,

Herbosoq; patens vestitur gramine campus.

Non herbæ pratîs, non desunt floris honores.

Nam pulcri sparsò resonant examine flores.

At Mæris paulum collectis viribus vmbra,

Prospiciens tacito vegetum caput extulit antro,

Prospicit & saluas inter virgulta capellas,

Hædorumq; gregem Melibœum agitare propinquum,

Ocius hunc lætus verbis affatur amicis:

Huc ades ô Melibœe, capellas pascat Amintas.

Mær.

Consideas mecum patula tantisper in vmbra:

Corpora dum placido nos fessa sopore leuemus,

Dum pecori salices tenero carpuntur amaræ,

Ruminat atq; hædus molli proiectus in herba.

Iussa hæc Mæri sequar, quoniam conuenimus ambo.

Melib.

Nam

Nam qui perpetuo curarum fluctuat æstu,
Vix canescentem letus videt ille senectam.

Dicere non vereor. Nam me mea cura coquebat,
Et tristem mordax insomnes ducere noctes
Sapè facit, mæsto mihi morsu corda fatigans.

Mær. O Melibæe, tibi quæ tanti est causa doloris?

Aëra quid sæuis vacuum singultibus implet,
Anxia dum pressi renouas suspiria cordis?
Nonne caper tenera ludit tibi saluus in herba?
Sufficiens uè domi est pressi tibi copia lactis?

Melib. Mæri mei causa est gemitus non parua dolentis.

Namq; Lupus frendens, animo ferus & ferus ore,
Noctiuaga & vulpes fallax, astuq; dolosa,
Noctes atq; dies nostro de sanguine certant,
Atque dolos vafre varios meditantur ouili.

Mær. O Melibæe mihi neq; parcunt ora ferarum.

Sapè mea horrifera stabula armis pinguia cingunt.
Sed tamen haud tingunt sua rostra cruore capellæ.
Carniuorisne feris tuus est grex pabula factus?
Eia age, dic nobis Melibæe ab origine prima,
Herbiuagi casus gregis, insidiasq; ferarum.

Melib. Ab querulum nos Mæri iubes renouare dolorem:

Sed si sollicitè cupis hos cognoscere casus,
Incipiam, quamuis quatiat præcordia mæror.
Purpureis Phæbus puero comitatus aquoso,
Mæri redibat equis Scythiæ glacialis in oras,
Directisq; comis siccabat Prassa perusta.

Nox

Nox erat obscura, & fessos hominesq; canesq;
Occupat alta quies, & ruri cuncta quierant:
Dum medio noctis spatiantur sidera gressu:
Fortè lupos pepulit glacialis hyems ad ouile
Nostrum ieiunos, aderant vulpesq; sagaces,
Vrsorum è syluis magna comitante caterua.
Impetu & euertunt valido balantia septa.
Et teneros auidis laniabant dentibus agnos:
Atque cateruatim (multum latrante lycisca)
Ecce, dabant stragem, haud credis quàm Mœri cruentã.
Iamque Lupi & vulpes dapibus cum sanguine mistis
Puniceo gaudent, vt sanguine sanguis alatur.
Heu quantum scelus est, animantis morte nefanda,
Viuat vt vrsus atrox, vulpesq; lupusq; nociuus.
Et mirum dictu, mitis quod spiritus agni
Non ferus, in corpus transit crudele ferarum:
Haud tamen antiquum retinet: sed quod fuit antè
Deponit, vulpesq; est iam, quod erat prius agnus.
Nam gregis horrida dum tento nocte laborem
Ipse leuare mei, mea fors æquatur ouilis
Horribili fato, cum me petit vnguibus vrsus,
Dentibus & vulpes, furit & lupus ore cruento:
Quamquam sunt facilis saturati carnibus agni.
Bestia & hïc aderat reliquis immanior ira,
Atque dolo turpi, rabie, queruloq; vlulatu,
Non referens fratrum facies, crurumue figuram:
Est macer atque cutis rigidis caret arida villis:

B

Proq;

Proq̄ pedum pediis clauas gerit ista salignas.
Quam si vidisses, monstrum crudele putas.
Hostibus, hæc, valido reliquis conamine abactis,
Restitit, & summis lacerum me viribus vrget.
Nam mecum renouat duri certamina martis,
Et modò ceruicem, iugulum modò crurâq̄ captat,
Acrius insurgens omniq̄ à parte laceßens,
Vt me pessundet, furis agitata nefandis,
Haud secus ac pernix, rabie citus atq̄ furore,
Ludiferi missus canis in spectacula circi,
Fertur in obiectum, committens prælia, taurum.
Tantæ molis erat Melibæum fallere nocte.

Non procul existens ad me venit ipse BIARCES
Ambiguæ & validis vitæ succurrit in armis:
Cum nos eriperet Parcæ de faucibus atræ.
Sic redit interdum mortis de limine vita.
Non tamen hostilis subito deferbuit ira,
Sed gannit stomachansq̄ chimæra recedit in antrum.

Mæris. O Melibæ, mei cum sis pars maxima amoris:
Soluas corde metum, & tristes secludere curas
Pergas: disce pati, melius quo tristia vincas.
Fortiter ærumnas sanat patientia. Quarè
Aspera, quæ tulerit fallax fortuna dierum,
Hæc superanda tibi sunt æqua mente ferendo.
Et mala, quæ reputas tibi nunc perferre molestum,
Certò permultum post hac meminisse iuuabit.

Nam sensu vigili qui aloën percepit amaram,

Hic

*Hic melius gustu discernit dulcia mella.
Tempora, ne doleas, nec sunt longæua malorum.
Namque serena dies depulsa nube resurgit.
Succedunt hyemi quoque leti veris honores.*

*Hac iter ad sedes ducit Melibæe quietas,
Quas lætus capies, lætas tribuente tonante.
Iura dabit siquidem non tardans vltima mundo.
Namque, senescentis, nuper nox edidit atra
Signum triste, minans mundi, mihi credi, ruinam.
Fessos gurgite equos cum tinxit Phæbus Ibero,
Noctifer & clauso nigrarat vesper olympo
Terram conigera latè caligine nostram,
Ætherei liquidis Tauri & radiantia flammis
Vndis tollebant sese quinque ora coruscis.
Altius at bigis graditur subuecta Diana,
Cornuaq; incedens plenum contraxit in orbem.
Tum pecus omne meum querulis stabulabat in antris.
Atque ministrabam seclusis pabula capris.
Cumq; videretur solito tenebrosior aër:
Non mora, tollebam pauidus vaga in æthera pictum
Lumina, pertimideq; locos specularar in omnes.
Tum demum vidi cæcæ caligine noctis,
Phæben multiuagam roseos inuoluere vultus:
Et penitus fratris spoliari, lumine Phæbi.*

*Hæc ô Mæri docent citò nobis affore tempus,   Melib.
Quo mihi cessabunt mæsti suspiria cordis,
Omnes cum dominus soluet mihi pectore curas.*

B 2

Ergo

Ergo age noster amor contexe sequentia dictis :

Quæ mihi mœrores pellent de corde molestos.

Mœris. Dum Melibœæ stupens rerum nouitate pauesco,

Intueorq; nouas facies, cœliq; laborem.

En pietate grauis nobis assistit ARITHMVS,

In me defigens oculos vultumq; seuerum.

Quarè, ait, infelix frustra nunc sidera lustras ?

Et requiem spernis grati pastoribus antri,

Lanigerosq; greges & dulcis munera lactis ?

Hisne solent Lycida ac Thyrsus ditescere rebus ?

Dixi, care hospes, tua vox est consona vero.

Diuitiæ gregibus, credo, quæruntur opimæ.

Sic tamen has curo terrestres atq; caducas.

Vt simul hîc quæram cœlestes atque beatas.

Et iuuat interdum sublimè attollere vultus,

Æthereasq; domos acie comprehendere visus :

Vt cognoscantur mihi splendida templa tonantis,

Quæ sunt æternæ sedes promissa salutis.

Nam colo sic terras, vt non spernatur Olympus :

Sed colo sic terras, simul vt curetur olympus.

Nec colo sic terras, vt me contristet olympus :

Sed colo sic terras, vt me delectet olympus.

Hospes ad hæc, inquit, verè cum sit tibi cordi,

Stelliferi varios cœli cognoscere vultus :

Si te peruigilans tangit iam cura futuri :

Atq; decens, PASTOR, si qua est reuerētia NOSTRI :

Cœli te positum, Solisq; docebo labores.

Ante

Antè greges, dixi, pascentur in æthere nostri,
Graminis obliti, picta cum floribus herba:
Debita quàm vobis me non soluisse iuuabit.
Ergo, ait, obserues habitum patientis olympi,
Scorpius eous primum cum cordis ocellum
Hic aperit cæcum: ac claudit sua lumina Taurus,
Cornuaquæ ipse latens submergit Thetyos undis.
Hic postquam auroram Nabathæaq; regna riliquit,
Emensusq; viam, medio quæ altissima cælo est,
Et seros Titan proiecit ad Ægilon ignes.
Tum sua multiparæ reparabit cornua terræ,
Quæ decus est noctis gelidæ, Titania Phæbe.
Atque ideo bigas Phæbi cum lampade iunget:
Hauriat vt claro fratris de lumine lumen.

    Ast iter hîc proprium sibi lumen vtrumq; reseruat.
Inter vtramq; viam breuiorquæ videbitur arcus
Mensura, quam tum moles cernentur habere
Dimidiæ, Solis iam nigri & Cynthia opacæ.

    Atra means igitur Phæbe sub Sole corusco,
Luminis illius depellet ad æthera partem.
Nec vehet ad terras acceptos lampadis ignes,
Hos, quibus in mundo viuunt animantia cuncta.
Nam pars, vmbrifera, tum maximi Apollinis ingens
Vultus viuifici, tegitur subeunte Diana
Inter Phæbeios radios ac lumina nostra.
Exhibet ostentum polus hîc mirabile visu:
Expers dum decoris propriij Sol deficit orbe:

B 3

Et

Et veluti luget mœrens in funere tristi,
Qui regale decus, prima est & gloria cœli.
Testis non fallax erit, ecce, GEOMETER ille,
Qui enthymema sono non torquet inane rotato.
Nescit & incautos phaleratis ducere verbis.
Haud piget hunc alas, alis coniungere nostris.
Aduolet interdum vt nobiscum ad sidera cœli:
Horum vbi multiagos cursus tristescq; labores
Querimus, vt NOSTRIS certò monstremus AMICIS,
HIS, quibus est quædam NOSTRI reuerentia curæ.
Hæc Melibœe mihi vt breuibus sic fatus ARITHMUS,
Stellarumq; greges, monstrasset, in æthere mixti
Vt disponentur uenturi tempore luctus:
Officio functum sese tunc innuit esse.
Non igitur docuit tardè properantia fata,
Quæ minitans mœsti positus portendet olympi.

Melib. Ædibus in sacris, ô Mœri hîc voce canora
Nuper diuini cecinerunt talia vates:
Iam Deus extremum meditans imponere finem
Mundo peccatis grauido, rebusq; caducis:
Ac punire malos, iure & defendere sanctos:
Signa poli signat, quæ sunt manifesta, micantis.
Signa futuri vt sint celsis in nubibus actus,
Mansuetis quo vult ouibus secludere capras
Cornigeras scelerum vindex, ac arbiter æquus
Iudicio causas postremo cernere nostras.
Vatibus his, nostrum quis non vult credere sacris?

Credo

Credo equidem verè : nam sunt reuerenter habendi. Mær.
Cum sint legati magni rectoris olympi.

Atque immota sonent nostræ decreta salutis.

His, Melibæe, meæ si vis attendere voci,
Addam, quæ grata MANTIS narrauit in vmbra
Nuper doctiloquus, cum vera effecta rogarem
Luminis auecti terris & in æthera pulsî,
Viuis viuificus, quo temperat omnia Phæbus.

Dixit, vbi primum Solis post tempora luctus,
Ter quater hæc Phæbe renouarit lampadis ignem,
Et totidem iunctis implet cornibus orbem :

Luctifonas tremula geminabit voce querelas
Hic globus inferior languenti corde gemiscens :
Officium haud stellæ orbis fecisse superni.
Debita cum terris tegerent Phæbeia capillis
Lumina perdensis, & ad has transire vetarent.

Et gemet impositos se non perferre labores
Posse sibi, quando superis linguatur ab astris :
Non producere amica animali germina vitæ,
Primaûe mixtarum moderari semina rerum.

Nam, velut vt soboles nascatur, vterq; necesse est
Mæri parens adsit, simul & suffragia mittat:
Æther sideribus sic iungat sidera terræ,
Nec celsum vires cesset demittere cælum
Præualidas, vegetis inferni viribus orbis.
Neûe sibi innatas elementa caduca recusent
Virtutes, firmi virtutibus addere cælj :

B 4

Infe

Inferiore vt sit certum moderamen in orbe.
Ac terræ vigeant & in his viuentia salua
Sint, & aquæ grata foueant dulcedine pisces.
Atque secent volucres purum sic aëra pennis.

Stella tenens igitur medium septemplicis orbis,
En, regina potens cœli, rerumq; nouatrix,
Quam reliquæ magni stellæ venerantur olympi,
Sidera quandoquidem terrena iuuare negabit:
Haud globus infernus moderabitur omnia dextrè,
Complexu placido quæcunque fouenda recepit.

Militiæ Mauors tum dux cœlestis acerbus,
Capri terga premens squamosi, in culmine cœli,
Fulminis igniferi leget vndique pabula plena,
Horrisonosq; ciet reserato carcere ventos,
Turbine & vndinago subuertet in æquore puppes.
Vnde suos matres quærent in littore natos.
Pestiferumq; vagum diffundet in aëra virus,
Conuellens multos truculentis febribus ægros:
Quos aut perpetuus flammati pectoris æstus
Pascitur, aut fugiens sæpè & per certa reuisens
Interualla, genus sæuo mortale dolore
Conficit. Vtq; rosas violentus discutit Auster,
Hortorumq; decus violas corrumpit amœnas:
Sic multos hominum iuuenili dote superbos,
Improba mors Stygias violenter mittet ad vndas.

Aëra sed nebula miscebit falcifer atra.
Vnde melancholico complentur viscera succo

Splenis,

Splenis, & hunc torquent tumor ac obstructio, scirrhus,
Flammaq; comburens pingui cum sanguine carnem.

Atque senescentum consumto sanguine amico,
Corpora tabescent, postremaq; fata subibunt.

Plurima morborum sic nos contagia ledent,
Inter mortales ludentia mille figuris.

Vsibus & nostris aptata animantia quæque,
Clade sua ostendent, quid sit saturnius ignis.

Scorpius assistens mundanæ lumine parti
Vitali cassæ, dirum vomet ipse venenum:

Quo vis multarum languebit viuuda rerum.

Vtq; procellosus pelagus vi commouet auster

Vastum: sic totus furis agitabitur orbis.

Magnatum sæuas animus rapietur in iras.

Plebsq; fremet trepidis clamosa tumultibus omnis.

Vltima quare illos mæsto cum carcere fata

Haud incerta manent, ast hanc oppressio dura.

Crimine certabunt domini seruique fugaces.

Sæpè & crudelis gliscet violentia multis.

Laudi ducetur, raptis tunc viuere rebus.

Atque fidem latè sanctam temerare per orbem.

Sicque manus fuso, leue, sanguine habere cruentas.

In facinus cunctos tetrum iurasse putabis.

Mœri fac vt gladios trito de vomere cudas.

Arma para bello, dum sis securus in aruis.

Vives vix hyemes binas sine militis vsu.

Ergo animus, fabar, violentis cogitur astris.

Sidera,

*Sidera, respondit, mentes ratione fruentes
Cogere non possunt. Verum quia sæpè recusant
Fortia mortales mentis moderamina rectæ.
Sæpè, en, mortales non flectunt cœlica fata.
Sponte sua at currunt corruptæ tramite carnis,
(Sidera quæ sequitur, culpa absque mouentia, mota.)
Et dominum spernunt, vasti cui machina mundi
Subiacet, atque manu valida qui temperat astra.*

*Melib. Hunc igitur veniam studeamus poscere votis
Lætam supplicibus, cui soli est prima potestas.
Terribilis toruam permulceat ætheris iram.
Atque minas cœli dignetur tollere sæuas:
Fulmina ne tenso crudelia torqueat arcu,
Et celeri iactu subiectum mittat in orbem.*

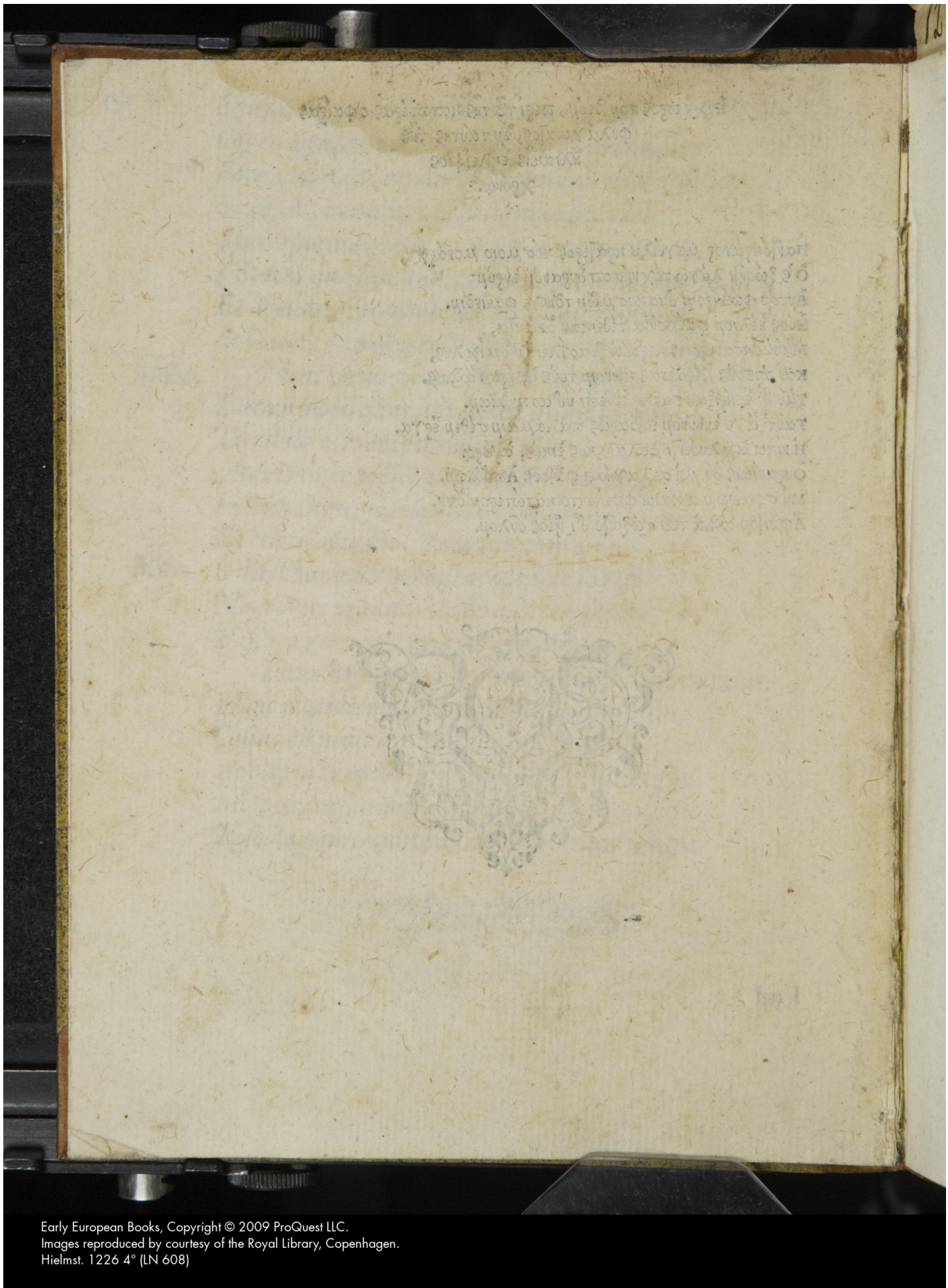
*Mær. O Melibæe mihi tua iussa capeßere fas est.
Nam prece præuisas clades auertere sancta,
Passuro generi permultum proderit olim.
Heus Melibæe mane, capras compellat Amyntas.
Hanc placidè mecum securus transige noctem.
Caseus est nouus hic nobis, carnesque suillæ,
Ac olus in promptu, mihi quod mea coxit Elisa.
Mox & conspicuum clausurus vesper olympum.
Roscida nam cecidit nostris de montibus vmbra.*

10
ΕΥΧΗ πρὸς τὸν θεόν, περὶ τῆς κατωτέρως σφαιρίας
φυλάγματος, ἐν ταύτης τῆς
ἡλιακῆς ἐκλείψιος
χρόνῳ.

Παντοκράτορ μεγάλῃ κρατερῇ κόσμοιο μονάρχῃ,
ὃ ἐξώοντι λόγῳ τεχνήσασο οὐρανὸν ἐνυῦρ·
Ἄντορ φωσφόριμ διακοσμῶν τῶν γε φαινοῖμ.
Ἦος ἡέλιου φάεθοντα τέθεικας ἀνακτα,
Μύωλυ πανυχίης κεραιῶ βασίλειαν ὀμίχλης,
καὶ πρῖσους δέξαπας κείνοιμ τοὺς ἀσέρας ἄλλας.
τῶ δ' ἐσῆριξας σαδερῶ ἐπι ὕδασιμ ἅταμ.
ταῦτ' ἄγε ἐυθύνορ σιβαρῶσ παλάμαιμ σέθεμ ἔργα.
Ἦ νίκα ἀχλυσέντι βολαῖσ, ὡς ἐκός, ἀρῆρα
Οὐρανίαισ σου μὴ σελαγίσει φθῖβοσ Ἀπόλλωμ.
Μὴ σφαιρίωμα κακῆ φθείροιτο κατώτερομ ἄτη.
Ἄφθίτομ ἀλλὰ τεῶ σῶζοίτο δι' ἡέοσ οὐλομ.

1226.

